

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 5. vinotoka 1894.

List 40.

Mesec rožnega venca.

Nastopil je zopet mesec oktober, vinotok, in moli se po vsem katoliškem svetu, po neštetilnih cerkvah prelepi rožni venec za Božjo pomoč v sedanjih hudih časih. Kako sveti oče papež Leon XIII čislajo rožni venec in koliko upanje imajo do te starodavne in slavne molitve, to so zopet pokazali v priserčni okrožnici, katero so z dnevom 8. kimovca tega leta poslali do patrijarhov, nadškofov, škofov in družih duhovnih vikših vesoljnega svetá. Kolikor moč z domačimi besedami umljivo potolmačena naj tedaj nasleduje prelepa enciklika sv. Očeta:

Veselo pričakovanje in povzdignjeno upanje Nas vselej navdaja, ko se mesec vinotok zopet povrača. Zakaj ta mesec, ki je po Našem pobudovanji in povelji posvečen presv. Mariji Devici, že več lét med katoliškimi narodi rodi cvetje stalne in žive pobožnosti svetega rožnega venca. Povedali smo že večkrat, kaj nas je nagnilo k temu opominjevanju. Sej prežalostni časi v Cerkvi in deržavah po vsaki ceni zahtevajo prav naglo pomoč Božjo; za prav torej smo spoznali, da je treba v njeno Materino priprošnjo klicati, hitimo torej k nji zlasti s tisto molitvijo, ktere moč je kerščansko ljudstvo vsaki čas kot najbolj rešivno občutilo. To pa je dosegalo iz samega studenca marijanskega rožnega venca, kakor tudi kadar je bilo treba braniti sveto vero proti hudobnim napadom krivoverskih ljudi, ali o primerni hvali čednosti, katero je bilo pri spačenosti in posvetnih izgledih treba povzdigovati in ohraniti. To moč sv. rožnega venca pa je kerščansko ljudstvo čutilo zasebno in očitno v vednem teku časa po dobrotah, katerih spomin je tudi v prelepih napravah in znamenjih ohranjen po vseh krajih.

Enako moramo veselo opomniti, da tudi v naših tako razburjenih časih od ravno ondod izhaja blagorni sad; vender ako se ozremo po svetu, Častiti Bratje, sami vidite, da hujave so še vedno nastavljene in po nekoliko še hujše prihajajo: zatorej Vas opominjamo, da tudi to leto naj se budi gorečnost pri Vaših ovčicah, ter naj opravljajo molitve in prošnje k nebeški Kraljici.

K temu je pomisliti, ako se v notranjo naravo rožnega venca zamislimo, da kolikor bolj svitlo njegovo vzvišenost in koristnost sprevidimo, toliko bolj se poojstri želja in upanje, ter Naše priporočilo doseže to, da se vaja te presvete molitve v duhovih množih, soznanja, razširja in naj boljšega sadu obrodi. Zarad tega ne bomo preklicevali, kar smo pretekla leta različnega v tej reči govorili; treba je marveč taisto premišljevat in razširjati, da po vzvišenih božjih sklepkih s pomočjo rožnega venca zaupnost uslišanja v duše prosilcev sladko vpliva, in preusmiljena Mati z naj višjo dobrotljivostjo molitve usliši.

Da Marijine pomoči z molitvijo iščemo, to je vtemeljeno na opravilo, katero Marija vedno zveršuje pri Bogu, to namreč, da nam milost božjo naklanja, ker ona je po vrednosti in zaslugah Bogu naj ljubša, v moči visoko vzvišena nad vse Svetnike v nebesih. To opravilo pa se morebiti v nobenem molitvenem obredu tako očitno ne razodeva, kakor v rožnem vencu. V tej molitvi so vdeleževanja Marijine za pridoblenja v prid človeštva tako zverstene, kakor bi bile pred nas očitno postavljene in razgernjene. — in to je posebna prednost za pobožnost, bodi si v svetih skrivnostih v premišljevanje zverstenih, bodi si v molitvah, ki se ustno bogoljubno ponavljajo.

V začetku so pred nami **Veséle** skrivnosti. Večni Sin Očetov se namreč sklone k ljudem, bode človek, ko Marija privoli in *ga je Devica od sr. Duha spočela*. Potem je Janez posvečen v materinem telesu po prečudni milosti in previden z nenavadnimi darovi, *da bode pripravljaj pota Gospodu*; to pa se zgodi vsled pozdrava Marijinega, ki je po božjem navdajanji svojo sorodnico obiskala. Slednjič se prikaže na svet Kristus, *pričakovanje narodov*, rojen iz Marije Device; pastirji, modri pri jaslicah, ki kot pervenci sv. vere pobožni prihité, najdejo *Dete z Marijo njegovo Materjo*. In Dete, da se kot daritev vradno zroči Bogu Očetu, blagovoli samo v tempelj prineseno biti, in je po Materi službeno *postavljeno pred Gospoda*. In Mati, po skrivnostni zgubi Deteta, ga išče z bridko skerb-ljivostjo, in najde v silno si veselje.

Podoben je glas **Žalostnih** skrivnosti. V vertu Getzemanu, kjer Jezusa strah in žalost spreletuje do smerti, v sodnji hiši, kjer je z biči tepen, s ternjeno krono ubádan, k smerti obsojen, — ondod Marija sicer ni bila pričujoča; vender je pa to že davno poprej vedela in previdela. Kadar namreč se je Bogu ali ko dekla skazala za službo matere, ali ko se je vsa v tempeljnu s Sinom posvetila, v obojnem djanji je bila že takrat deležnica terpeče sprave za človeški rod; že od takrat ni dvoma, da v naj grenkejših Sinovih bridkosti in bolečinah je najhujše v duhu sožalovala. In pa sej v njeni pričujočnosti in njej pred očmi se je imela doveršiti ona božja daritev, ktere kervavi dar je Marija sama od sebe gojila: to se v ravno teh skrivnostih poslednjič bolj žalostno prikazuje: stala je poleg križa Jezusovega Marija, njegova Mati. Zadeta z nezmerno ljubeznijo do nas, da nas sprejme za sinove, je Sina svojega samega rado-voljno darovala Božji pravici, z Njim v sercu soumirajoča, z mečem žalosti presunjena.

(Dalje nasl.)

Za III. red ob času jubileja Leona XIII.

(Konec.)

II.

•Ti si Peter, t. j. skala, in na to skalo bom zidal svojo cerkev. Mat. 16. 18.

Žalost je prešinila ves kat. svet, ko so Marijin papež Pij IX. za vselej zatisnili svoje trudne oči 7. feb. 1878. Pa 13 dni pozneje smo dobili novega sv. Očeta, v osebi kardinala J. Pečči-ja, ki si je privzel ime Leona XIII. Kmalu bo deset let, odkar so vzeli kermilo sv. cerkve v roke, in v tem času smo vsi spoznali njihovo modrost, pobožnost in plemeniti značaj. Prijatelji

in sovražniki jih spoštujejo, s tem razločkom, da jih oni ljubijo, ti pa se jih bojé. Da boste pa bolje vedeli ceniti sedanjega sv. Očeta, hočem vam na kratko naslikati njihovo življenje.

Leon XIII. so bili rojeni 2. marca 1810 v Karpinetu, malem mestecu, 7 ur nižji od Rima. Starši so jim bili imenitni in premožni. Dali so sina v izrejo oo. jezuitom v Viterbo in pozneje v Rim. Mladeneč je bil silno nadarjen, pa tudi priden in pobožen. Učil se je modroslovja, postal doktor sv. pisma in obiskoval tudi vikše šole, v katerih se izobražujejo papeževi odposlanci. 31. dec. 1837 bili so posvečeni, 1. pros. 1837 so primicirali. Komaj 28 let stari bili so poslani v papežko deželo v Benevent za kralj. namestnika. Ondi so delovali tako modro in previdno, da so zaterli v kratkem času roparstvo, skerbeli za boljše ceste in silno povzdignili kupčijo. Leta 1841 so bili poslani v isti službi v Perudžijo. 1843 so postali papežev poslanec v Bruselju, v Belgiji. Tamkaj so v najlepši prijaznosti živeli s kraljevo rodovino, ljubili in posebno skerbeli za učečo se mladino, lepo vravnali razmere med cerkvijo in državo in potem, ko so popotvali po Nemčiji, Angleškem in Francoskem, vernili so se poklicani od papeža, v Rim nazaj. Leta 1845 so postali škof in kardinal v Perudžiji. Tam so imeli velike sitnosti s prekucuhi. Kaj so storili za svojo škofijo, to je le Bogu samemu znano. Vsem so hoteli postati vse . . . Posebno so skerbeli za dobro duhovščino. Faram preskerbeli so misijone. Leta 1872 so se 4 tedne mudili na gori Alverniji, in stopili v 3. red. Leta 1877 jih papež Pij naenkrat pokličejo v Rim in jih imenujejo za svojega kamornika (ključarja), ena najimenitnejših služb kardinalov. Pol leta pozneje zvolijo jih zbrani kardinali za papeža. S solznimi očmi so sprejeli to čast; pa Bog jih tako očitvidno podpira, da ne čutijo teže svoje starosti. Leon XIII. so velik, suh mož, terdne, neupogljive volje, vendar polni prijaznosti. Silno so učeni in bistroumni. Hitro v prvi okrožnici so razkrili svetu vse zmote sedanjega časa. Pravijo:

a) Ljudje prezirajo in spodkopavajo najvišje resnice, ki so terdna podlaga človeški družbi. Zaničujejo postave in vsako postavno oblast. Neizmerno hrepené po imetji in vživanju, pozabijo pa na večnost. Brezvestno gospodarijo s premoženjem, zraven pa ti sleparji hočejo veljati za dobrotnike domovine in zagovornike prostosti. Kjerkoli morejo, napadajo sv. cerkev in hité šolo ločiti od cerkve. — Vse to se godi, ker ljudje odpadajo od Boga. Toraj k Bogu nazaj, in zopet se nam poverneta sreča in mir.

b) Še tisto leto izdajo Leon drugo okrožnico o državni oblasti, ktere kratek obseg je ta: Vsaka oblast je od Boga, treba je toraj spoštovati vladarje kot božje namestnike. Cerkvena oblast je neodvisna, samostojna. Kakor pa je duša sklenjena s telesom, tako naj se združite obe oblasti v vseh rečeh, ki zadevajo srečo in blagor človeške družbe.

c) Krasna je tudi okrožnica do škofov, v kateri Leon razloži svetost zakona in pa dolžnost starišev in otrok. Zavračujejo zmote, ki jemljó zakonu sveti in pravi značaj. Svaré pred ločitvijo zakonskih, opominjajo vlade, naj spoštujejo zakonsko svetost, in priporočajo škofom, naj se potegujejo za take postave.

d) Leta 1882 izdali so okrožnico o tretjem redu sv. Frančiška, in pisali med drugim: Skoro je neverjetno, koliko dušno nagnjenje je vleklo ljudi k sv. Frančišku. Cele trume hodile so za njim, ter ga prosile, naj jih sprejme v svoj red. Zato sv. Frančišek vstanovi III. red, v kterega se sprejemajo ljudje vseh stanov, vsake starosti, obojega spola. Namen 3. reda je, ljudi nagniti k natančnemu spolnovanju božjih in cerkvenih zapovedi, in jih vnemati za kerščansko popolnost. Papež Leon serčno želé, da bi se 3. reda poprijeli vsi verniki. In res, obilne so množice, lahko rečem, ki nosijo spokorno obleko sv. Frančiška. Samo škoda je, da se meščansko prebivalstvo tako malo vdeležuje te milosti. Mnogo jih je med meščani, ki so pobožni, radi prejemajo ss. zakramente; vendar pomišljujejo stopiti v III. red iz napčne sramožljivosti, ali iz krivih predsodkov. Zatoraj vam rečem naravnost, predragi mi rojaki, ne bodite zadovoljni z drobtinami, ki od mize padajo, vsedite se raji k bogato obloženi mizi: pristopite k 3. redu, ob smertni uri vam ne bo žal za ta korak.

e) Papež Leon so se pa posebno prijazno skazali slovanskim narodom s svojo slavno okrožnico o ss. Cirilu in Metodu. Skušali so in še vedno skušajo v edinost zopet pripeljati razkolne naše brate.

Njihovi modrosti se je posrečilo, na Nemškem zoper mir pridobiti sv. Cerkvi. Misijoni se oživljajo in razširjajo, časti vredni umerli se svetnikom prištevajo, katoliška in zlasti rokodelska društva se gorko priporočajo, z iskreno besedo se podpira katol. časnikarstvo. Papež Leon so poseben prijatelj cerkvenih redov in bratovščin, kterim delé obilne duhovske milosti. Dvakrat že smo bili deležni milosti sv. leta, enkrat papeževega blagoslova. Posebno pa pospešujejo molitev sv. rožnega venca, tako, da verni sv. očeta imenujejo rožnovenskega papeža.

V svojem zasebnem življenji so papež silno ostri. Malokdaj gredo pred polnočjo k počitku, ob 6ih pa že mašujejo. Pred mašo vsaki dan molijo 12 redovnih očenašev. Po maši pol ure molijo, potem se začnó dela, zaslišanja — celi dan do pozne noči. Akoravno nikdar niso bili posebno terdni, so vendar dočakali visoko starost čez 83 let, in pa 50. leto svojega mašništva.

Če oče in mati doživita petdesetletnico, kar sta storila obljubo sv. zakona, vesela je vsa družina. Vesela je župnija, kadar njen župnik obhajajo 50letnico svojega mašništva: vesela škofija, če škof dočakajo kot mašnik 50 leto. Ali koliko je naše veselje še le o 50letnici mašništva sv. očeta, najvikšega pastirja in vladarja vesoljne Cerkve. Preljubi tretjeredniki! Tudi mi, ki smo po svojem vodilu še posebno zavezani k spoštovanju in podložnosti do Rimskega prestola, hočemo moliti za sv. Očeta, jih spoštovati, ljubiti; nikdar nočemo privoliti, da bi kdo v naši pričujočnosti zabavljal zoper sv. Cerkev ali rimskega papeža.

Slišali ste, predragi, kaj je papežstvo človeški družbi; slišali, kako modro in previdno, spretno in varno vodijo Leon XIII kat. Cerkev v hudih in vihnih časih. Leon XIII so mož, kterega vsak spoštuje, mož, kterega bodo postavili poznejši rodovi med najslavnije papeže. Bog daj, da nam še dolgo sije ta luč na nebu, zvezda vodnica kat. življenja.

Bog ohrani in obvaruj papeža Leona XIII, ter jih reši iz rok njihovih sovražnikov!

Otrok Previdnosti

ali

vijolica priserčne hvaležnosti

na grob mojega rednika slavnega spomina, papeža Pija IX.

IX.

(Konec.)

V Italijo in zopet na Tirolsko.

Kmalu po svojem prihodu predstavil sem se prevzvišenemu knezo-škofu dr. Simonu Aichner-ju. Sprejel me je zelo prijazno, se z menoj dolgo pogovarjal, ter poprašal prilično za cerkvene razmere v Španiji in me dobrovoljno povabil, da ostanem kot gost pri njem. Ker sem z gosp. dr. Guggenberg-om že govoril o svojem zdravljenju v mestu, odklonil sem hvaležno to milostno povabilo; pri tem pa sem seveda upal, da bode zdravljenje v štirih tednih končano; terpelo pa je nato ravno toliko mescev. Zelo sem se bal, da bi veliko dobroto milostnega knezo-škofa vporabljal toliko časa in v tem pomenu sem tudi njemu govoril. Blagi knez pa me je pomiril tako, da sem bil osramoten: „To so izgovori in dvomi; ostanite toliko časa, da ozdravite.“ To bivanje

v njegovem dvoru bilo mi je v povzdigo in velik poduk. Razun mene imel je prevzvišeni knez in škof nekaj tednov še druge goste, na pr. učenega o. Noldin-a, J. dr. vseučilišnega profesorja v Inomostu; ljubeznjivega gospoda Alberta pl. Hörmann-a, matreiskega dekana. Zelo različne pogovore smo tedaj imeli pri mizi.*) Zelo veselilo me je, da sem nekdanjega ljubega sošolca v bogoslovju (1871 in 1872), preč. g. Cassian-a Haid-a, kot kn.-škof. obmiznega oskerbnika zopet videl. — Kolikor časa bom živel, nikoli ne bom pozabil te neizrečene dobrote prevzv. knezoškofa ter bom vedno goreče molil, da mu božje Jezusovo Serce tisočkrat vse poverne ter ohrani njegovo dragoceno življenje še prav dolgo v blagor Cerkve in njegove širše in ožje domovine.

Ljubi samostan Neustift, ki je oddaljen od Briksna nekaj več kot tri kilometre, obiskaval sem večkrat in sem bil vedno prijazno sprejeman od preč. gosp. prelata Remigija Weissteiner-ja, od častiljivega, 85letnega, pa še terdnega g. samostanskega dekana Benedikta Paldeleja, kakor tudi od vseh drugih neustifskih korarjev, tako kakor v letih 1870 in 1881 pod umerlim gosp. prelatom Dominikom Irscharom in Maksimilijanom Mayr-jem. Pred svojim odhodom imel sem še priliko z žalostnim srcem k zadnjemu počitku spremiti dva prečast. uda samostanska, gospoda Hermana Strahser-ja, profesorja in voditelja novincev († 6. vinotoka) in gosp. Henrika Mohr-a, profesorja († 6. listopada.) R. I. P.

Ko sem se nekoliko časa zdravil, želel je zdravnik, da naj opustim 8–10 dni zdravljenje ter spremenim obnebe. Storil sem to s popotvanjem v samostanske župnije Kiens, Olang in Naz. Povsod so me prijazno sprejemali in dobil sem tudi, posebno v Kiens-u, po prizadevanju g. kaplana Viljema Höller-ja, marsikak dar za cerkev Jezusovega Serca v Oñati.

Ko sem bival v Briksnu, popotval je gosp. dr. Mitterrutzner kakor navadno; opomnil pa mi je že naprej, da je to njegovo popotvanje prav popotvanje za Mortarovo hišo, t. j. za njegovo hišo Božjo. Vspeh tega popotvanja — po Koroškem, Tirolskem, Predarlskem in Virtemberškem — bil je prav dovoljen. Ker sem tudi v Neustiftu in Briksnu marsikak milodar dobil v ta namen, mōgel sem poslati dvakrat lepo svoto prečastitemu gosp. Gelaziju Barsotti, prijorju našega samostana v Oñati. Vendar oznanil je gospod prijor, prav natančen računar, prečast. g. redovnemu višjemu v Rimu in tudi meni, da je še 50.000 pesetov (20.000 gld.) treba, da se izbrišejo dolgovi. Zatorej zdelo se je samostanskemu višjemu primerno, me zopet v Španijo poslati, da tam vnovič pridigam ter za cerkev Jezusovega Serca nabiram. Njegovo pisanje dospelo je k nam prvi teden mesca listopada. Odgovoril sem svojemu prečastitemu predstojniku: Ecce adsum, mitte me! (Tukaj sem, pošlji me!) Pokorščina je moja stroga, sveta dolžnost: saj sem jo slovesno obljubil. In če tudi postanem žertva pokorščine, vendar naj bo Bog zato hvaljen! Nimam priserčniše želje, dokler mi Bog življenje pusti, kot v njegovo čast delati in — terpeti.

Ko sem se tedaj vsem svojim dobrotnikom, prijateljem in znancem v Neustiftu in Briksnu ali osebno, zli koder to ni bilo mogoče, očitno v „Briksen-ski kroniki“ priserčno zahvalil, zapustil sem 12. listo-

pada ob 10. uri 38 minut priljubljeni mi Briksen. Moj očetovski dobrotnik in ljubeznjivi sobrat gosp. dr. Jan. Krizostom Mitterrutzner spremljal me je do Bocna, od koder sem se namenil ob 12. uri 27 minut odpeljati se do Verone. Za prenočišče v ravno imenovanem mestu poskerbeli so v srednje-afrikanskem misijonskem vstavu umerlega škofa Comboni-ja že iz Briksna. Vsled neke nezgode pri Blumavu imel pa je vlak dveurno zamudo in zato zamudili smo vlak v Verono. Berzobjavka na omenjeni vstav je naznanila, da pridem še le ob 10. uri 18 minut ponoči — s poznejšim vlakom. Ljubeznjivi oskerbnik zavoda, preč. gosp. Jož. Sembianti, pričakoval me je na kolodvoru ter me peljal v misijonsko hišo, kjer so me najpriserčniše sprejeli.

Naslednji dan popotval sem v Benedke, kjer je bila ravno tudi moja mati, katero sem hotel le malo obiskati, na njeno prošnjo ostal sem pa dva dni pri njej ter se nato žalosten od nje poslovil*) Od Benedk peljal sem se naravnost v Milan, kjer živi eden mojih peterih bratov, kterega 33 lét nisem videl. Prijazno me je sprejel; vsa moja podučevanja, prošnje in opomini gledé vere bili so zastonj. Od Milana popotval sem brez presledka čez Genovo v Marzillijo, kjer sem pozdravil svoje stare, blage dobrotnike — družino Marcorelles. Po kratkem odmoru podal sem se čez Lurd (na Francoskem) v Oñate, kamor sem dospel 21. listopada. Po kratkem počitku spolnoval bom z Božjo pomočjo ukaz svojih višjih od grudna naprej; zgodi se to iz pokorščine, in ta dela čudeže; moj rek pa je bil, je in ostane vedno: Sit nomen Domini benedictum!

Oñate, ob koncu listopada 1891.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Z Dunaja. (Slutnje.) Zelo zanimiv oddelek dušeslovja je presojanje in razlaganje slutenj. Ako o tem natanko premišljujemo, pridemo do vozlov, kateri se zdé človeškemu razumu nerazrešljivi; ko pride naša duša v položaje, iz katerih razvidi človek njeno tesno zvezo z dobrotnim Gospodom in Stvarnikom svetov; pokaže se, četudi samo za hipe, tesna in skrivnostna zveza s svetom vsega, kar je nadčutno, duševno, večno. Mislim torej, da bode zanimalo spoštovane bralce, ako jim navedem nekoliko vzgledov o slutnjah; nekoliko sem jih doživel sam, nekoliko pa so mi jih povedali prijatelji.

a) Na Dunaju je živela omožena starejša hči premožnih ljudi z Ogerskega. Nekega dné čuje, da terka nekdo na vrata, in kako se začudi, ko vstopi njena stara, dobra mati, ne da bi prej bila pismeno napovedala svoj prihod! Kako je bilo prav, da je prišla! Njena hči je par dni prej padla na pragu, in zdaj ji gre za življenje in smert. Domu pa tega ni hotela sporočiti, da bi se stariši preveč ne prestrašili; hotela je počakati dotlej, da vsa nevarnost mine; kadar pa ozdravi, namenila se je, da svojim ljubim, dobrim starišem vse natanko razloži. Ko prašajo mater, kako je to, da je prišla, pové jim: „Zgodaj zjutraj sedim v cerkvi in molim; kar mi pride hipoma čudna misel: Pusti vse, kakor je, in

*) Toliko bolj, ker Hörmann je bil nekaki dvé leti (do 1866) v S. deželi kot prefekt v avstr. hospicu v Jeruzalemu. Vr.

*) Priporočena bodi vnovič blagim čitateljem še živa judinja Mortarova mati, da bi se spreobrnila in dala kerstiti se, predno umerje. Vr.

odpravi se takoj na Dunaj! Tvoji hčeri se je nekaj prigodilo in zelo potrebuje tvoje pomoči! Obide me tudi nerazumljiv čut strahu in bojazni. Ko nimam nikakor miru, vzamem voz, odpeljem se na kolodvor in z vlakom na Dunaj, — in res, ljuba moja hči, tu te dobim na smert bolno...

b) Nekega dne grem mimo velikega poslopja s petimi nadstropji; bilo je kake pol ure od mesta med travniki in gozdi. Znano mi je bilo, da se tod radi potikajo hudobni ljudje, in zato sem se podvizal, da pridem čim preje v mesto. Večkrat se ozrem nazaj na poslopje in si mislim: To bi bilo strašno, ko bi tu začelo goreti; kdo bi gasil!? — Kmalu potem začne neko noč klicati: Gorí, gorí — veliki mlin zunaj mesta! in vse mesto je bilo razsvetljeno, čeravno je bilo poslopje precej daleč. Velikanski mlin je bil ves v ognju — strašno. —

c) Sprehajam se v malem mestu o poli najstih dopoldne blizu farne cerkve; grem mimo hiše, katera je bila skoro prazna, in se mi je zdela zato nekamo tiha, rekel bi, žalostno. Notranji glas pa mi je dejal: Pojdi hitro dalje; zakaj bilo bi zate nevarno, ko bi tu nastal ogenj! — Sprehajam se še nekoliko in pridem domu nekako ob najstih. Ko sedim s svojim rajnim ljubim očetom pri kosilu, in se še nekoliko pogovarjava, začuje se najedenkrat plat zvoná iz zvonika farne cerkve. Gorela je tista tiha, samotna hiša!

Moj bližnji sorodnik, c. kr. gozdni svétnik, zelo vesten in spoštovan mož, pride nekega dne pozno na večer od dela, léže ves truden v posteljo. Toda bilo mu je nekako čudno pri sercu; ni mogel zatisniti očesa; vedno je mislil na svoj dom, in bilo mu je, kakor da tam nekaj ni prav. Tako se ga nemir poloti, da o polnoči vstane in se berzo obleče; bila je tema, kakor v rogu in dež je lil; on pa se ne zmeni za to, zapusti gospodarsko kočó, in beži čez germ in sterm proti domu. Ob petih zjutraj pride ves premočen v domačo hišo, kjer je ležal njegov ljubi, dobri oče na smert bolan v postelji.

e) Pred več leti se peljem nekega dne s parnikom iz Linca na Dunaj. V Melku pride na ladijo gospod, ki me takoj zelo prijazno pozdravi, in ko ga ne spoznam, pové mi, da je moj nekdanj učenec. Tako sem imel zelo prijetno družčino; ko ga prašam, zakaj potuje, pové mi, da si je izprosil dopust za dva dni, ker bi rad obiskal svojo mater na Dunaju; rekel je, da ga je silil v to notranji glas; nikdar ni še tako hrepenel, da vidi svojo staro, dobro mater; ona pa še ne vé za sinov prihod; hoče jo razveseliti in iznenaditi. — Ko zapusti ladija postajo Korneuburg — kakšno snidenje! — pred mojim učenceim stoji njegova sestra, katera je bila tu nekje vzgojiteljica, in ki jo že dolgih pet let ni videl. Ko se pozdravita, praša jo brat, čemu pač potuje na Dunaj. Odgovori mu: „Da povem odkrito, nimam posebnega namena; zazdelo se mi je pa neutegoma, da se je doma nekaj neprijetnega zgodilo; ker mi ni dalo miru, odpravila sem se, da vidim, če so mati zdravi in če je sploh vse, kakor bi moralo biti. — V pristanišči se poslovita zelo prijazno od mene in se odpeljeta domú. Prestrašita se pa močno, ko vidita svojo mater nevarno bolno! Moj ljubi, nekdanji učenec mi je pisal, da je umerla mati tri ure po njunem prihodu. Sin in hči sta prišla ravno prav, da sta čula še zadnje besede in opomine svoje priserčno ljubljene matere, kateri

sta s tem, da sta jo obiskala na tako čudovit način, kakor bi ju poslal sam ljubi Bog, olajšala zadnje trenutke in ločitev od tega sveta.

Prof. Janez Repič.

Iz Jugoslavije. V praznik vtisnjenja peterih rán sv. očetu Serafinskemu bila je ob 8ih v jutro slovesna služba Božja v cerkvi sv. Jožefa. Pred sv. mašo podelili so izpred oltarja vesoljno odvezo udom III reda sv. Frančiška Asiškega. Opravljali smo skupno sv. rožnivenec za dobrotnike in dobrotnice cerkve sv. Jožefa in nove svečeniške hiše malega samostančka.

Po službi Božji v cerkvi šli smo v procesiji v novi samostanček. V jedni izmed sobic napravljen bil je oltar, kjer se je veršila zopet služba Božja in se potem slovesno blagoslovil samostanček, na to pa novi vodnjak. Procesija se je povernila med iskrenimi molitvami zopet v prvotno cerkvico sv. Jožefa v Prjedoru.

Hvala Bogu! v veliki revščini smo, ipak mnogo se je storilo in se še dela to leto za velepotrebno rimo-katoliško stvar tukaj med drugoverci. Vsegamogočni in neskončno usmiljeni Bog, Jezus, Marija in sv. Jožef, povernite tisučerno vsem blagodušnim dobrotnikom in dobrotnicam, koji so darovali za te rimo-kat. velekoristne in dobrodelne sv. naprave. Obudite in naklonite jih še, da pomorejo vse tudi doveršiti in spopolniti, ker mnogo je še nujno potrebnega; saj bode vse dobro naloženo pri Jezusu, Mariji in sv. Jožefu na časne in večne obresti.

V Novari, kakor naznanja „Il Popolo“, se je 22. u. m. pričel shod tretjerednikov sv. Frančiška s slovesno potifikalno mašo prečast. očeta Alojzija „Da Parma.“ Pričujoč je bil nadškof z Verčela in število družih cerkvenih dignitarijev in raznih veljakov. Pevci iz Novare, Verčela in Torina so slavno zverševali klasiško palestrinko. Po evangeliju je mons. nadškof verčelski imel preizversten govor o poslanji, ki ga opravlja še dandanes tretji red sv. Frančiška Asiškega in o nalogi, ki jo ima sedanji shod. V cerkvi „del Carmine“, ki je bila spremenjena v pre-svitlo dvorano, se je ob 2/3 pričel prvi zbor. Bili so pričujoči 1 nadškof, 2 škofa, P. general Parma, mnogi oo. frančiškani, nekteri odlični gospodje, cerkveni in lajiki, vsih okolo tisuč oseb. V preizverstem govoru je P. general da Parma popisoval dobo sv. Frančiška, začetek in razcvitanje 3. reda, njegovo previdnostno poslanje, dobroto, ki je zmožen jo tudi dan danes obrodit človeškemu družbinstvu, ter nalogo pričujočega shoda. Spremljala ga je prav živa pohvala. Bral je potem pismo papežev do kongresa in bilo je zaslišano s prešumečim tleskanjem in navdušenimi slavoklici na Leona XIII. Čitali so se tudi premnogi vošilni telegrami od kardinalov, nadškofov, škofov, mašnikov, svetnih gospodov in raznih družb.

P. Antonio da Trebaso je nadalje bral poročilo o sedanjem stanu 3. reda sv. Frančiška. Tako tudi še drugi govorniki o raznih tvarinah. Po sklepu so šli odseki na svoja dela.

Več katoliških časnikov italijanskih je pri tem imelo svoje zastopnike, med njimi „Il Popolo“ iz Tersta.

Božja milost.

Preštej, če moreš vse zvezde,
Ki tako milo se blesté
Tam gori, kjer Bog sam prebiva,
Pravični vsak veselje vživa.

Vse kaplje sreberne preštej.
Ki dol visé od tankih vej.
In kaplje, v širnem morju zbrane,
Če te moči so ti podane.

Potem še ribe v dnu morjá,
In kar drugod jih kje igra —
Nazadnje truden onemoreš,
Ker ti sešteti jih ne moreš.

A kaj so zvezde verh nebá,
In kaplje vseh vód in morjá,
In ribe, ribice neštete,
Ter vse reči posvetne — svete.

V primeri milosti Boga,
Ki siplje jo ljudém svetá:
In vendar človek, oh, Ga žali,
Ter svojo le mogočnost hvali!

Tihomil.

Bolnikovi vzdih.

Kako tu v persih me tišči!
Kako me slednji dih duši,
Ki se iz bolnih pers mi loči!
Kot puščale bi me moči,
Tako zastaja v žilah kri. —
A solza mi oči ne zmoči.

Kako bi vendar se solzil,
Ko vem, da čuva Oče míl
V nebesih svetih me skerbljivo.
Saj On, ki v ude mi je vlil
Za greh bolezen, bo blažil
S tolažbo zdaj me milostljivo.

Slavim te, Oče nebnihih síl,
Ki z bólom daješ tolažil
Človeštvu bornemu za grehe! —
I meni, upam, boš rosil
V bolezní, Oče, tej hladil;
V srcé mi vlival boš utéhe.

Bistriški.

Zgodi se Tvoja volja!

Vzdihnimo k Bogu v delu znoja:
„Gospod, ki vodiš slednjo stvar!
Osoda v rokah Tvojih moja,
Povsod zgodi naj se vsikdar
Presveta volja božja Tvoja!“

Zmagoslav.

Razgled po svetu.

V Buda-Pešti v obravnavi o sprejemanji judov in cerkveno-politiški zakonski predlogi so velik vtis napravile besede grofa Ferdinanda Ziči-ja: da noben

kristjan ne bo in ne more dopustiti, da bi kerščen človek zamogel kdaj jud postati.

Odkar na Ogerskem gospoduje lažiliberalizem in napihnjeni ultrapatriotizem s frimasonstvom vred, od takrat po eni strani judovstvo nezmerno povzdiguje glavo, po drugi strani pa se nemagarska narodnost krivično odriva in s katoličanstvom vred zatira. Tega pa ne počenja pravi narod sv. Štefana, ki je katolišk, temveč liberalna strast in zoperverski napuh, kateri celo deželo derví v nesrečo.

Kako se ti ljudje judom laskajo, kaže n. pr. minister Eötvös, kateri je rekel, da bratovskih zvez s tem ljudstvom celó več ne morejo pogrešati. „Reichspost“ pristavlja: „Judje so tedaj „element,“ s katerim se morajo bratovske vezi skleniti, judom so magyari dolžni priljudnost, njim gre zadostovanje, kaj pa Nemci, Slovaki, Rumuni, Hervati? Ti veljajo kot državljani družega reda, kot neobdelan material, iz katerih naj se izlikujejo magyari za prihodnost.“

Olomuški stoljni kapitel je 28. sept. z veliko večino sklenil, da pri volitvi novih kanonikov v prihodnje ne bode zahteval, da bi voljenec moral biti plemenitega rodú, kakor se je zahtevalo dozdej. Ta sklep so naznanili vladi in S. Stolu v Rim, in ker sta dva kanonikata izpraznjena, bodo čakali z volitvo, dokler ne pride rešenje tega sklepa. Pri seji so bili pričujoči sedmeri meščanski in 3 plemeniti. Pravico glasovati jih ima 13.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vinotok (oktober.)

a) Glavni namen:

Češčenje svetih angeljev.

V četrteh bukvah kraljev se pripoveduje, da je bil prišel nekdanji sirski kralj zoper Izraelce ter je čez noč z mogočno vojno obdal mesto Dothan. V mestu bil je takrat prerok Elizej, kterega je hotel sirski kralj vjeti, ker je izraelskemu kralju povedal njegove skrivne naklepe. „Ko je v jutro,“ tako pripoveduje sv. pismo, „služabnik Božjega moža ven stopil, videl je okoli mesta vojno in konje in vozove ter mu povedal, rekoč: Gorjé, gorjé, gorjé, moj gospod, kaj naj storimo? Oni pa je govoril: Ne boj se! Kajti več jih je z nami, kakor z njim. Nato molil je Elizej ter dejal: Gospod, odpri temu oči, da vidi! In Gospod odperl je oči služabniku, in videl je, in glej, gora pokrita bila je s konji in gorečimi vozmi okrog Elizeja.“ Kar je prerokov služabnik videl, to bila je nevidna vojna sv. angeljev, katero je poslal Gospod Elizeju na pomoč in ktera ga je tudi še tisti dan rešila iz rok njegovih sovražnikov.

Kakor je prerok svojemu služabniku, tako nam sedaj prikazujejo sv. Oče to mogočno vojsko sv. angeljev, ktera je z nami v veliki vojski zoper hudobnega duha in njegovo družbo, v vojski za večni blagor nas vseh. In resnično, več jih je z nami, kakor z njimi. Da se angelji, dobri kakor slabi, vdeležujejo nadnaravne sreče in nesreče človeškega rodú, izida vojske, ktere smoter je naš dušni blagor, nad tem ni nam treba dvomiti. Zatorej opominja nas apostelj Peter, „da bodimo trezni in čujmo, ker naš nasprotnik, hudič, okoli hodi, kakor rjoveč lev, ter

išče. koga bi požerl," in v skrivnem razodenju vidi sv. Janez, kako bo (po dokončanih tisoč letih) satan, izpuščen iz svoje ječe, venkaj šel in zapeljal narode, kateri so na štirih voglih zemlje, in jih je na to zbral na vojsko, katerih število je kakor morskega peska, in kako so gori šli po širjavi zemlje, in so ostopili tabor svetnikov in ljubo mesto. (Sk. raz. 20.) V našem času, ko je nevera in zlobnost tako narasla, in se sv. Cerkev od vseh strani tako zelo napada, se ta vojska bolj kakor kedaj pripravlja na boj. Pa več jih je z nami, kakor z njimi; kajti vsa mogočna vojna sv. angeljev varhov je z nami. In ker so naši sobojniki, in naši varhi in ljubeznjivi vodniki in branitelji, je potrebno, da jih častimo in pomagamo s svojo društveno molitvijo širiti njih češčenje, da kakor duhoven po volji sv. Očeta po sv. maši moli, sv. Mihael izide z vso nebeško vojno pahniti satana in druge hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubo duš. v peklensko brezdnost.

To tudi popolnoma vgaja velikemu namenu molitvenega apostoljstva. Zato je namreč nastala molitvena zadruga, in zato smo se ji tudi mi pridružili, da s skupno molitvijo in skupnim dejanjem pomagamo za Gospoda vojskovati se, stem, da staramo vse naklepe sovražnikov sv. Cerkve, da pohitrino gotovo nas čakajočo zmago.

Stvar Boga in sv. Cerkve pa je tudi prav za prav stvar našega dušnega blaga; kajti mi sami in naše duše so predmet boja, in če v boju s sv. angelji ne zmagamo, se bomo kot plen hudobnih angeljev z njimi vred večno pogubili. Zatorej so pred vsem angelji varhi, ki se vdeležujejo vojske ter zatorej tudi naše posebno češčenje zaslužijo.

Pomoč sv. angeljev in posebno naših angeljev varhov je mnogoverstna. Sv. Frančiška Romana imela je srečo videti svojega angelja varha večkrat sebi ob strani v prekrasni svetlobi. Opomniti je, kako da je ta odganjal hudobne duhove, ki so jo hoteli zapeljati, zdaj z jeznim pogledom, zdaj s svojo svetlobo, zdaj zopet z veličastnim migljanjem ali tudi z močnim udarcem. Včasih postavil se je v sredo med njo in njene napadovalce, da jo varuje. — Tudi sv. Lidvina bila je tako srečna, da je smela gledati svojega angelja varha; ni pretekel noben dan, da ne bi bil je obiskal. „Tako lep je,“ dejala je svojemu spovedniku, „da, ko bi me Bog ne pustil živeti, da bi za njega terpeti mogla, bi morala pri njegovem pogledu samega veselja umreti.“ Navadno se ji je prikazal angelj s križem na čelu, da bi jo navdušil k poterpežljivosti s pogledom na dragoceno znamenje našega odrešenja. Peljal jo je enkrat zamaknjeno v svete jeruzalemske kraje, ki so pokropljeni s kervjo Boga-človeka; drugičkrat peljal jo je v duhu v vice ali v pekel, ter ji pokazal duše, ki morajo za svoje grehe tam terpeti. Včasih rekel ji je tudi, da pride poslan od njenega nebeškega Ženina ali od prečiste Device, da jo potolaži; večkrat prišel je sam, pogostokrat pa tudi z drugimi angelji, katerih imena, službe in osebe, katerih angelji varhi so bili, ji je razodel. Predmet govorov, ktere je imela s temi angelji, bila je le ljubezen do Jezusa in Marije in ljubezen do križa. Ko je nato l. 1433 izročila svojo dušo v roke svojega Stvarnika, obdala je množica angeljev sv. devico ter jo spremljala pred Božji prestol. Tako pripoveduje bl. Tomaž Kempčan, ki je kmalu nato opisal njeno življenje.

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

7. **Rožnovenska nedelja.** Skupno pribežališče stiskanega kerkščanstva k ljubečemu Marijinemu Sercu. Sv. Oče. Vpeljanje vsakdanjega rožnega venca v družinah. Ponižanje prostozidarjev.

8. **S. Birgita.** Švedija in Norvegija. Hude zadeve mnogih ženskih samostanov. Brezvestne matere. Oprostitev od nemirne vesti.

9. **S. Publija.** Goreče poželjenje po poklicni popolnosti. Odstranitev velikih zaprek prestopa h katoliški Cerkvi.

10. **S. Frančišk Borgljan.** General Jezusove družbe. Gojitev premišljevalne molitve za redovnike in duhovne.

11. **S. Nikazlj.** Milostno odvernjenje žalostnih nasledkov mladostne lahkomišljenosti in strasti. Priložnost k vsakdanji sv. maši.

12. **S. Maksimilijan.** Dunajski mestni misijoni. Pravočasno spoznanje samega sebe in oprostitev lažnjive duševne gotovosti. Božjastni.

13. **S. Eduvard.** Skupno delovanje pri kerkščanski rešitvi socialnega vprašanja. Oddajanje služb kerkšč. učiteljem na visokih šolah.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše detele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, presestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — En tatinsk in lahkomišljen mlad človek. — Bolehen mož se priporoča Naši lj. Gospej, sv. Jožefu, sv. Mih. nadangelju in sv. Ant. Pad. za zdravje, če je Božja volja. — Bolehen bogoslovec za zdravje. — Mati priporoča svoje odrasle otroke, da bi živeli trezno in kerkščansko. — Neka gospa se priporoča v prošnje za ljubo zdravje, če je Božja volja.

Zahvale.

Kakor mati priserčno zahvalo naznanjam sv. Antonu Pad., s ktere priprošnje so otroci službo dobili.

Iz Ljubljane.

A. K.

Materi B., sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. bodi serčna zahvala za veliko doseženih milosti, posebej, da sta na njih priprošnje dva dobila službo, in da se je v nekem krivičnem obdolženju pravica skazala.

Iz Ljubljane.

J. P.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. (Katoliški dom?) Kdo vé lepšo misel, kakor je ta: Katoliški dom? Ako Bog dá, imamo ga; samo plačan še ni. Katoliška družba, na čelu s preblagim in milostnim gosp. proštom dr. Antonom Jarcem je namreč pod jako vgodnimi pogoji kupila prav primérno hišo na Turjaškem tergu št. 1. Ta hiša ima namen: združevati v svojih prostorih vsa ljubljanska katoliška društva, biti ima pravi „Katoliški dom!“ To ime in ta misel mora vsacega pravega katoličana globoko v serce veseliti, posebno še zdaj, ko se je ustanovilo in se tako lepo razvija „Slovensko katoliško delavsko društvo“, da se poskerbi za delavski stan, ki je bil doslej zapuščen, in pa ko se Cerkvi sovražno počenjanje socialistov s toliko nadležnostjo vsiluje med poštene Slovence!

Če ktera naprava, je gotovo ta koristna in veliko dobro delo stori, kdor more kaj pripomoči, da se ta naš „dom“ plača. Pomagati se pa zamore: a) z brezobrestnim posojilom, ali pa b) naravnost z darom, ki bi ga ne bilo treba povračati. Kdor bi blagovolil v tem pomagati po svoji dobri volji in blagem sercu, naj bi poslal ali izročil dar milostnemu predsedniku „Katoliške družbe“, proštu dr. Antonu Jarcu. S prvim novembrom t. l. ima katol. družba hišo v last vzeti. Pomozi Bog!

V god presvitlega cesarja, 4. t. m., je šolska mladina imela prosto in se vdeležila sv. maše za Nj. Veličanstvo, kteremu blagor in mnogo lét! Ob 10ih so vzvišeni gospod knez in škof v pričo slavnih vradnij imeli slovesno sv. mašo.

1.) **Majhna afrikanska knjižnica.** Kratkočasne in podučne reči v prid naših černih bratov. Izdaja Lekš Halka. — Ta knjižica, kakoršnih sčasoma več obetajo, stane samo 6 soldov v nekdanji Ničmanovi prodajalnici, in je kakor nalašč za mladino, da se uči usmiljenje imeti z ubogimi zamurci. Prvega zvezčiča (32 str.) obseg je: Sv. Peter Klaver. Škapulir sužnja. Proseči zamurski otroci. Bil sem zraven. Kristjani so dobri ljudje. Privoščite mladini to knjižico!

2.) **Angeljska služba**, poduk, kako naj se pri sv. maši streže. V „Katol. bukvarni“ po 5 kr. — Nekteri so že odraščeni, ki znajo marsikaj, k sv. maši streči pa ne! To ni pošteno za mladenca; kupi to knjižico in nauči se. Dokler dobro ne znaš, si lahko s knjižico pomagaš pri sv. maši.

† **Umerl** je, previden s svetimi zakramenti za umirajoče, 28. sept. in imel je v nedeljo, 30. sept., prav lep pokop poštene mladenec gosp. Miroslav pl. Rus, star 23 lét. Bil je več lét izversten stavec „Zgodnje Danice.“ Dobra mati, in drugi žalujoči ga iskreno priporočajo v blagi spomin in molitev, tako bodi priporočen tudi čitateljem „Zgod. Danice.“ Bog mu daj večni mir!

V Škofji Loki v uršulinskem samostanu je zopet izvoljena prejšnja gospá mati Katarina Majhnič.

Maribor. Novi stoljni dekan namesto pokojnega Fr. Kosarja je postal kanonik starosta prečast. gosp. Lovro Herg.

Dijaške kuhinje, o kterih se mnogo piše, se povsodi vravnavajo. V novomeški menda dobiva ob opoldnih hrano 28 gimnazijcev. V Kranju, kakor se je slišalo že pred začetkom šol, je bila že kakim 90terim pomoč zagotovljena. To pač ni malo že za prva razreda ondote obnove obnove gimnazije.

Kaj bo pa z našimi junaki dijaške mize, ki imajo že v vsih stanovih iz preteklih lét tovaršev, posebno izdatno število v raznih stablih katoliškega duhovstva? Bode mar naša „dijaška miza“ zapuščena? Mi nimamo svoje hiše, svoje kuhinje, nimamo stalnih in vstanovljenih prihodkov; imamo pa cvetov in sadov, ter nastavkov za prihodnje v obilnosti, kakoršnih druge podobne naprave zdaj še nimajo; ali previdnost Božja s pomočjo dobrotnih prijateljev nas je ohranila in vsako leto gre neko število naših mladenčev v semenišče ali že v duhovsko službo, nekaj je vsako leto sprejetih v Alojzijeviske; nekaj jih postane ljudskih učiteljev (ker tudi iz pripravnice je mnogo podpiranih), ali če kteri gredo v višje in visoke šole, niso med tistimi nesrečnimi, kterih na-

čelo je, da se smejo mladenči naj lepše nade med seboj ali s komur bodi zverinsko praskati, klati, mesariti, streljati in pobijati, misleč, da to zahteva olika ali čast!

Pa ne da bi kdo očital, da se minister baha! Tega ne, hočemo le našim prijateljem in dobrotnikom serčnost obuditi, kajti stroški nam letos zopet žugajo občutljivi. Žertvujejo se pa ne le dobrotniki, temveč tudi naši mladenči sami, kteri so z malim zadovoljni in jih torej Bog ne zapusti, naši rojaki pa radi podpirajo take poštene mladenče, naj se že pripravlajo za kterikoli stan.

Močno oserčiven za vernike je spis „Češčenje angeljev“ kot glavni namen za mesec vinotok; prosimo, ne ga prezreti.

Duhovniške zadeve v Kerški škofiji. Prestavljeni so čč. gg.: Jožef Vintar, provizor v Ovbrah, pride za provizorja v Kaplo na Grobniškem polju; Vaclav Valeš, provizor v Šmarjeti, za provizorja v Ovbreh; Jožef Fugger, kaplan v Doberli vesi, za kaplana v Libeliče; Rudolf Pernč, kaplan v Libeličah, za kaplana v Doberlovci; A. Pelnař, provizor v Črni, za mestn. kaplana v Celovec; za provizorja v Črno pa Jak. Kindlman, zdaj na sv. Višarjih. — Fara Šmarjeta se bo oskerbovala iz Št. Jurja pri Gornjih Trušnjah pa iz Ovber. — Č. g. Franc Treiber, kanonik v Velikovci, je od mil. g. knezoškofa poterjen kot predmestni župnik v Št. Rupertu. — Razpisani ste fari Kaplja na Grobniškem polju, in Kolbnica, do 31. vinotoka t. l.

Pokojni vojaški župnik č. g. J. Fajdiga († 13. jul) je revežem Postojnske občine zapustil 2000 kron.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Iz Vipave 3 gld. — Č. g. župnik J. 1 gld. J. P. 1 gld. — A. K. 60 kr. — Č. g. župnik Mih. Sajé 2 gld. — Čast. g. župnik Fr. Hoenigman 2 gld. — Neimenovana 1 gld. — Neimen. prijatelj iz Šk. Loke 5 gld. — Po č. g. župniku S. Zupanu 5 gld. — Č. g. kapl. Fr. Mekinec 2 gld.

Za dijaško kuhinjo Novomeško: Č. g. župnik Mih. Sajé 1 gld.

Za sv. Detinstro: Iz Žuženberka po čast. g. Avg. Šinkovcu 24 gld. (1 gld. za drugi dober namen). — Po č. g. župn. S. Zupanu 5 gld. — Č. g. S. Zupan, župnik na Jezici, 30 gld.

Za razširjanje sv. vere: Č. g. S. Zupan, župnik na Jezici, 10 gld.

Za ciborij in cerkveno orodje na Brezjah: Nabirka več zlata (vmes 1 ces. cekin) in srebra, da bi Bog na priprošnjo Naše lj. Gospé na Brezjah dodelil vsem vse, česar potrebujejo. — Neka gospa 1 zlato zapestnico in par zlatih uhanov. — Neka ženska 1 krono. — Za sina, da bi se dobro rešila neka pritežnost.

Zbirke za novo cerkev na Brezjah: Iz Idrije 1 vel. st. tolar in 3 st. dvajsetice.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neimenovana v Žireh 7 gld.

Za bosanske dijače v Prjedoru: Ljudmila iz Gradca 2 gld.

Za katoliški dom v Ljubljani: Č. g. župnik Mih. Sajé 2 gld.

Za Marijanišče: Vis. čast. g. župnik Mat. Tavčar 10 gld. — Č. g. Ivan Nagode, administrator 50 gld. — Č. g. Ivan Lavrenčič, župnik 10 gld. — Čast. g. Josip Zidanšek, profesor 5 gld. — Neimenovana 5 gld. — Č. g. župnik Mih. Sajé 2 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Kolovrata 4 gld. — Z Verhnike po č. g. L. Smolnikarju 129 gld. — Iz Razdertega 10 gld. — Po čč. gg. Uršulinaricah v Ljubljani 25 gld. 30 kr. — Iz Šmartnega pri Litiji 29 gld. — Dekan Monsignor M. Kožuh 30 gld. — Z Gore pri Sodražici 65 kr. — Neimen. 1 gld.